

FABRICE SAMYN

Je est un Hôte

Reeds voor de bezoeker op de eerste verdieping aankomt, wordt hij op de overloop onthaald door een in situ werk van **Fabrice SAMYN** (°1981). Dit werk speelt met de complementariteit van glas en licht. De kunstenaar kleefde een verzilverd glasblad op het venster, waarin karakters leesbaar werden uitgespaard die (afhankelijk van de aanwezigheid en intensiteit) zonlicht doorlaten, waardoor deze op de grond worden geprojecteerd en op diverse momenten van de dag het woord "NOW" vormen. De bezoeker wordt weerspiegeld in de spiegel en ziet het zonlicht nu (NOW) vormen, het alomtegenwoordige ogenblik dat voortdurend verandert, en zich als lichtprojectie gedurende de dag verplaatst over de grond.

Eenmaal boven aan de trap gaat Samyn verder in op zijn kweeste naar het ogenblik met een installatie ontstaan uit een selectie Ansichtkaarten, verzameld op rommelmarkten. Deze werden subtiel ontdaan van hun eerste doel, het doorgeven van nieuws aan een naaste. De kunstenaar interesseert zich voor de tekst geschreven aan de bestemming, en laat systematisch de formulering "Le temps est", die vaak aangetroffen wordt op dergelijke kaarten, zichtbaar (in het Frans staat 'le Temps' zowel voor 'de tijd' als voor 'het weer'). Samyn dekde met een laagje goud alle andere tekst af, en geeft zo stof tot nadenken over deze essentiële formulering, die zo vaak gebruikt wordt dat ze banaal wordt. Hij beklemtoont via dit werk de essentie van de tijd. Tijd die goed noch slecht, mooi noch lelijk, kort noch lang is, de tijd is.

In de twee zalen worden foto's van gietvormen van gezichten getoond. Deze maskers, want daar gaat het over, zijn dodenmaskers van illustere personages. Het is, om meerdere redenen, heel moeilijk hen te herkennen, want de elkaar overlappende leesfilters zijn complex: het masker werd na de dood afgegoten op een verstard gezicht, de gietvorm en niet het afgietsel werd gefotografeerd en de foto werd in negatief afgedrukt waarbij het wit zwart wordt en vice-versa. Deze personen, bevrijd van het gewicht van hun naam, zijn voortaan verenigd onder het vaandel van de anonimiteit. De onvermijdelijkheid van het heengaan maakt ons allen gelijk. Samyn maakt deze illustere personages, van wie door hun tijdgenoten afdrukken en gietvormen werden gemaakt om aan de vergetelheid te ontsnappen, paradoxaal genoeg opnieuw anoniem. De foto's tonen gezichten die niet meer tonen dan hun eigen bestaan, vertegenwoordigers van de overgang naar het onzichtbare. De dood houdt het zich onttrekken aan elke visuele uitwisseling in, de definitieve afwending van de blik.

Met de titel van deze tentoonstelling, *Je est un hôte*, verwijst Fabrice Samyn naar het in de Franse literatuur bekende '*Je est un autre*' van Arthur Rimbaud, maar onderlijnt hij tevens de relevantie van de bedenking van Deleuze en Guattari: "On se coule dans un visage plutôt qu'on en possède un". Tenslotte zou één van de essentiële vragen gesteld door Samyn de volgende kunnen zijn: Kan men de dood niet zien als afgietsel van het leven?

Fabrice Samyn (°1981, Bruxelles) toonde zijn werk in 2007 in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel. In november 2009 opent te New York, in de Robert Miller Gallery, de groepstentoonstelling Avec le Temps/In Time, waaraan Fabrice Samyn deelneemt. Het gaat om een expo georganiseerd door Tim Goossens, curator bij PSI te New York.